

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslagfattes til Forhandling under et.

Ordspræren (Blem): Som det fremgaar af Betænkningen, er hele Udvalget enigt om at indstille dette Lovforslag, og paa tre ærede Medlemmer nær, er hele Udvalget enigt om at indstille det til uforandret Vedtagelse. Dette Forslag har været behandlet i Rigsdagen siden 1889—90, altsaa ikke mindre end 7 Aar, og det har været Genstand for 7 Forelæggelser, 20 Behandlinger, 8 Betænkninger og Beretninger i disse 7 Aar i begge Ting. Det er derfor formentlig behandlet saa mange Gange og saa grundigt, at der vist ikke kan være Anledning for mig til nu at udtale mig videre om det. Ganste vist har Folketinget sidste Gang indsat nogle saa Bestemmelser, som man synes bedre om end den Form, hvori Forslaget nu foreligger. Men da de ere gaaede ud igen i Landstinget og der til Gengæld fra Landstingets Side er foretaget nogle Forandringer, som i Realiteten bøde noget paa, at man har udstemt det, som Folketinget satte Pris paa, mener Udvalgets Flertal, som sagt, at det kan indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg har derfor ikke ment nu først at ville udtale mig om de Par Ændringer, der ere stillede dels i Betænkningen, dels uden for Betænkningen, men jeg kan maaste faa Lejlighed til at udtale mig om dem, naar Ændringsforslagsstillerne have haft Ordet.

Wistoft: Saaledes som denne Sag nu foreligger efter de mange og vidtløftige Behandlinger, den er undergaaet her i Tinget, er der nu nogen Udsigt til, at Forslaget vil kunne opnaa Vedtagelse. Desværre staar det saaledes for mig, at jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt denne Lov vil faa praktisk Betydning. Jeg er i Tvivl om, hvorvidt de industridrivende ved Hjælp af denne Lov skulle være i Stand til at slutte sig sammen om at danne en Kreditforening, hvorved de kunne faa sig Laan i deres Ejendomme paa samme Maade som andre næringsdrivende, der allerede have Kreditforeninger. Jeg finder nemlig, at de Betingelser, der ere satte for Kreditforeningens Tilvejebringelse, ere saa haarde, at man næsten kan købe Pengene billigere hvor som helst end ved Hjælp af en saadan Kreditforening. Det er saaledes bestemt i denne Lov, at først skal Laantageren betale 2 pCt. i Indskud, og dernæst foruden den aarlige Rente levere 2 pCt., indtil Reserverfonden har 10 pCt. Det bliver haarde Bilkkaar, og det er vanskeligt at tro paa, at

man egentlig i de Pengetider, vi have nu, vil kunne have nogen Nytte af en saadan Lov. Jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Udvalg gennem flere Aar, og jeg har tænkt ved mig selv, at det var en vis Saluist fra andre Kreditforeningers og andre Pengeinstitutters Side, der gjorde sig gældende over for denne ny Kreditforening. Jeg ved ikke, om det er saa, men jeg finder det højt urimeligt lige over for Industrien, der har naaet et saa højt Standpunkt, som den har naaet i vort Land, og som beskyttes paa forskellige Maader derved, at unge Mænd kunne uddannes dels gennem den polytekniske Børeaanstalt, der jo understøttes af Staten, dels gennem de tekniske Skoler, hvortil Staten ogsaa yder Bidrag, ligesom der jo ogsaa er en Toldbeskyttelse mod Indførsel af industrielle Frembringelser, saaledes at Industrien har kunnet udbille sig gennem mange Aar paa en sund og kraftig Maade. Efter den Stilling, Industrien nu er naaet til, frembyder den en Levevej for mange dygtige, unge Mænd, paa hvis Opdragelse Foreldrene have anvendt Penge, og som ere komne ind i en Stilling, hvor deres Arbejde betales meget godt, og hvor de have Udsigt til et anstændigt Levebrød. Jeg finder det ganste urimeligt, at man nu ikke vil unde denne Virksomhed de Betingelser, som man under saa mange andre Virksomheder her i Landet. Jeg skal ikke nævne alle de Kreditforeninger, der findes her i Landet, de findes jo i Snesnis, der er Kreditforeninger for Grundejere, for mindre Ejendomsbesiddere, for større Ejendomsbesiddere o. s. v. Alle disse have ogsaa fra tidligere Tid haft Lov til at slutte sig sammen i Kreditforeninger og bære det solidariske Ansvar i Fællesskab, og man har set, at det er gaaet udmærket godt. Her er nu en stærkt udviklet Industri i vort Land, men Industrien, der har taget saa stort et Opsving, at vi begynde her hjemme at kunne præstere de Arbejder, vi før have købt i Udlandet, og hvormed flere og flere herhjemme tjene deres Brød, vil man ikke unde, at de under det solidariske Ansvar maa faa de samme Bilkkaar som de andre. Nej, de skulle bastes med Baand, saaledes som denne Lov byder dem, der skulle have Nytte af den. Jeg har haft meget derimod, men jeg har, som sagt, ikke været i Stand til at opnaa bedre Bilkkaar for Loven, og jeg siger derfor: Resultatet er vel tvivlsomt, men det er dog bedre end ingen Ting.

Jeg skal dernæst paa to andre Medlemmers og egne Vegne anbefale et af os stillet Ændringsforslag, der forbedrer Loven en Rende og gør den noget mere taalelig, noget mere brugelig, idet man maaste, dersom